



Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:
 Cím: *Gazdát cserélt Buda legrégebbi cukrászdája*
 Forrás: *Pesti Napló*

Osztályozás

Tárgy

640.24

Hely

Ruszwurm cukrászda

Idő

"1923"

Személy

Bp

(Hely)

1923. 7. 29.

(Idő)

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Gazdát cserélt Buda legrégebbi cukrászdája

Most vonult be a negyedik generáció a Ruszwurmba

(Saját tudósítónktól.) A Szentháromság utcában száz éve virraszt már az öreg cukrászda. Macskafüves ablakai mindig szeliden mosolyogtak az utcára s diszkrétén elhomályosultak, valahányszor vendég jelentkezett a küszöbön. A vendég mindig párosan jött s párosan megy ma is Ruszwurm bácsi csendes birodalmába. Kis diákok, rövidszoknyás

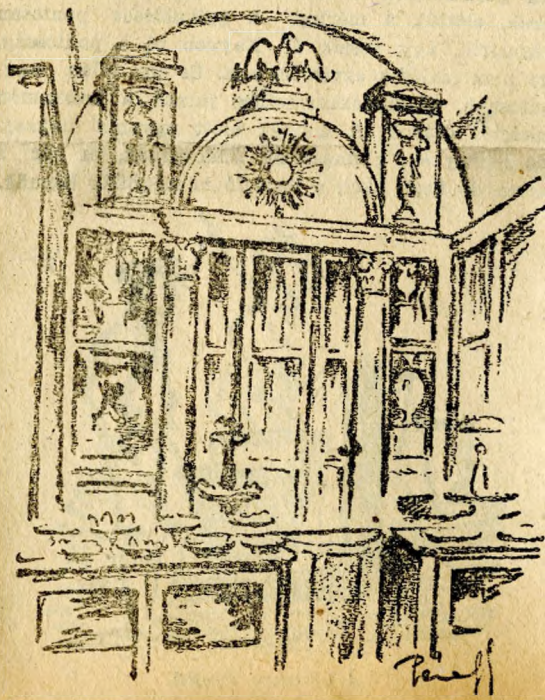
hölgyekkel, meglett férfiak, nagyvilági dámákkal s öreg urak vasárnapi ruhába öltözött masamódlányokkal kérnek helyet a rövidre készített asztalok mellett.

Alkonyatkor, ha a robajló élet elcsitul s a fákön áthorzong az esti köd, halk léptű párok jönnek sorban a Szentháromság tér felé. Az íves, keskeny ajtó nyitva áll s az ódon cukrászda, — megértő öreg barát — mosolyogva fogadja látogatóit. És mindennap újra kezdi, egy évszázad óta hűséges kertésze az ifjúságnak.

A hetvenéves asszony, Ruszwurm bácsi felesége kitekint az ablakon. A múltjába néz, gyermekkoráról beszél:

— Nagymamám látta őket... lovon jöttek, cifra istrángú lovakon, fehér ruhájuk volt, a mellükön tömérdék medália. Mind tiszt volt, a királyi udvarból kanyarogtak ki... Akkor nem volt itt ez a sok palota, csak olyan egyemeletes családi ház, a pad-

lásról a császári udvarba lehetett látni. Németül beszéltek, komolyak voltak és fagyaltot ettek. Nem jöttek be a szobákba, a kioszkban ültek le. Szép, kerek kioszk volt a ház előtt... Mereven ültek s a sarok felé figyeltek, ahol csak ketten ültek. Az egyik öreg tábornok volt, a másik fiatal. Amikor a fiatal felállt, mindenki összeitötte a sarkantyúját. A fiatal tiszt méltóságosan távozott s a kezével búcsút intett. Ekkor lépett ki nagymamám. Ijedten ragadta meg



nagymamám vállát: »Tudod ki volt? — kérdezte, majd halkán súgta: — a császár...« Ettől a naptól kezdve a kis cukrászda a budai mágnesvilág uzsonnázóhelye lett.

— A szabadságharc alatt központja volt a császári katonaságnak. Maga Hentzi generális is többször megjelent itt. Budavár visszavétele után megfordult a sor s a felszabadult magyarság találkozóhelye lett. Akkor nagy gyertyatartók voltak a falakon, a budai gyertyaöntő-mesterek remekeiket küldötték a cukrászdába. Már akkor is délutánonként jöttek, öt órára, hat órára. Teát, kávét, kuglófot fogyasztottak, Lem törődtek azzal, ki ül a szomszédságukban, jól érezték magukat és szívesen végighallgatták a más asztalok mellett folyó beszélgetéseket. Oh, a budai ember mind egyforma volt. Gróf, iparos nem nézte le egymást. A céhmestert éppen úgy megéjeneztek, mint az országnádort. A cukrászda alapítója Richter Antal császári és királyi udvari szakács és cukrász volt. Ezért örvendett akkora tiszteletnek. Még azután is, hogy önállósította magát, az udvar szolgálatában állott. Senki az

országban nem csinált olyan gyönyörű trágánt-szobrokat, mint az öreg Richter.

Ruszwurmné szeme könnyekkel telik meg. A trágánt-szobrok! A cukrászművészet remekei!

Öszhajú, fehérbajuszos férfi lép be, Ruszwurm Vilmos, a 78 éves cukrász. Fehér kötény, fehér sapka